1968 START SPRE UN FOTBAL DE CALITATE RĂMÎNERI PE POZIȚII DEPĂȘITE?

- **Vorbim mult despre fotbal, facem puțin pentru ameliorarea lui**
- **Politică de anvergură pentru copii și juniori**
- **Locul fotbalului în ansamblul mișcării sportive**
- **Federația trebuie înzestrată cu instrumentele necesare traducerii în fapt a responsabilităților sale**
- **Sînt convins că va triumfa acea sumă de adevăruri, capabilă să ridice fotbalul românesc la cote de glorie**

Interviul nostru cu tovarășul Mircea Angelescu, vicepreședinte al Federației de fotbal

Începutul unui an îndeamnă la scrutarea viitorului, la utilizarea unor unghiuri de vedere care să conecteze bilanțul etapelor trecute, cu viziuni bazate pe legile perspectivei. Fotbalul nostru afectat de numeroase greșeli fundamentale a intrat în 1968 împovărat de eșecuri, neliniști, datorită prelungitelor și sofisticatelor discuții purtate în jurul său, precum și din cauza nonintervenției în punctele sale nevralgice.

Deși oscilant, optimismul tuturor celor ce cred în valențele și viitorul fotbalului românesc (anihilate de multă vreme prin corsetul mediocrității și al interesului de moment, meschin în ultimă analiză) îi ajută să nu dezerteze, să nu pactizeze cu scepticismul sau cu resemnarea.

Voind să rămînem și în acest an cît mai aproape de problematica lui presantă, inaugurăm suita unor dezbateri pe care le dorim penetrante pînă la miezul adevărului. Pentru întîia filă am solicitat un interviu tovarășului Mircea Angelescu, vicepreședinte al F. R. Fotbal.

— Vă rugăm să ne vorbiți despre cîteva dintre problemele fotbalului nostru transferate în „dosarul" 1968 și care reclamă totuși o grabnică dar bine chibzuită rezolvare.

— Mai întîi o precizare. Voi afirma cîteva puncte de vedere strict personale, rezultate dintr-o experiență de cîțiva ani, cîștigată jucînd fotbal și venind în contact cu aspectele vieții fotbalistice în diferite ipostaze, ultima în calitate de membru al Biroului Federal și pe care le voi susține în toate împrejurările. Gîndurile mele nu vor schița intențiile sau proiectele Federației de fotbal.

— Foarte bine. Atunci să localizăm. Printre alte responsabilități, în cadrul Biroului Federal vă revine problema copiilor și juniorilor, expediată și aflată în suferință de mulți ani în așteptarea unei soluții radicale. Propunem să vă referiți mai întîi la ea.

— Pentru rezolvarea acestei probleme fundamentale trebuie elaborată și aplicată o politică de anvergură. În țările unde se procedează astfel, pregătirea fotbalistică a copiilor și juniorilor nu este ceva impus, construit și dirijat artificial. A devenit de zeci de ani o tradiție, o acțiune vie, cu sentimente și rațiune proprii, cu suprafață și profunzime (exemple: Brazilia, Argentina, Uruguay, Anglia, Iugoslavia, Italia, R. P. Ungară, R. F. a Germaniei). Noi sîntem în situație deosebită, nu ne-am format acest reflex și de aceea trebuie elaborată o politică care să-l declanșeze ținînd seama de tradiția noastră (abandonată mulți ani de către toți factorii), de anumite condiții specifice, precum și de modul cum a fost soluționată în alte țări.

— De ce considerați problema pregătirii copiilor și juniorilor improprie deocamdată soluțiilor radicale?

— Pe acest plan moștenim numeroase anomalii, indiferență, neînțelegere și chiar rezistențe. Ani de zile Federația de fotbal nu s-a preocupat de tratarea problemei în fondul ei, adoptînd niște paleative înșelătoare. N-a existat măcar un tablou sinoptic al situației pe țară. Din lipsa unui fond de date este încă dificil să inventariem situația actuală. În fața acestui tablou, federația se găsește nepregătită acum pentru o acțiune generală. Dar mai există și alte motive. Au ruginit resorturile intime ale principalelor unități organizatorice menite să se ocupe pe criterii științifice de pregătirea fotbalistică a tineretului. Grele urmări a avut și excluderea fotbalului din școli (în ultima vreme se încearcă o reconciliere, dar extrem de superficială). Nu există cadre specializate pentru organizarea și desfășurarea acestei activități (particularitățile fac din ea o specialitate). Aproape nimeni nu i s-a mai dedicat, dezinteresul oficial a stins treptat pasiunile. În sfîrșit, ne lipsește materialul documentar. Specialiștii noștri nu s-au interesat și n-au adus aproape de loc date edificatoare, deși au fost de nenumărate ori în toate țările cu putere fotbalistică. Cu atît mai mult salut inițiativa ziarului „Sportul" care a realizat recent o anchetă internațională pe această temă, publicînd imagini faptice și cifre convingătoare.

— Tendința la o tutelare excesivă care a secat responsabilitățile și energiile cluburilor (asociațiilor), creînd niște raporturi false. De mult, federația și-a transferat o parte din atribuțiile naturale ale acestora. Ea a încercat să pregătească (dintr-o ambiție deșartă sau mai degrabă, ignorînd principiile fundamentale ale organizării fotbalului) într-un climat artificial, jucătorii pentru echipa națională vrînd să rezolve prin centrele amintite (unități ale sale) tot realizarea unui flux continuu de fotbaliști valoroși: antrenori, profesori, părinți și micuții jucători. Cluburile să ajute și să stimuleze școlile, federația să sprijine ambele instituții, să se acorde cupe, să fie chemați, drept recompensă, în tabere cei mai talentați copii și adolescenți, să se atribuie premii și distincții profesorilor și antrenorilor care acordă prioritate fotbalului în preocupările sportive ale tineretului, formînd jucători dotați pentru performanță.

4) Antrenorii specializați pentru copii și juniori, stabili pe posturi, cu un regim de salarizare atrăgător, pe scurt să se recunoască importanța acestei munci (cînd e bine făcută). Cunosc un caz hilar, cînd antrenorul unei echipe de seniori a fost premiat pentru „curajul de a fi promovat un junior", în timp ce acela care-l pregătise ani de zile a fost gratulat cu un zîmbet.

5) Elucidarea și propagarea particularităților antrenamentului la copii și juniori, stabilirea corelației dintre pregătirea tehnică și fizică, pe baza datelor obiective obținute din experimente proprii și prin asimilarea experienței altora.

— Vorbeați de atribuții precise în dreptul fiecărei verigi. Cum considerați școala și clubul în acest sens?

— Școala ar putea avea un rol foarte serios în ofensiva pentru îmbunătățirea fotbalului, dacă acest sport ar deveni parte reglementată în preocupările elevilor. Are efecte complexe și extrem de favorabile asupra dezvoltării fizice și morale, merită să ocupe, deci, un prim plan în preocupările sportive ale elevilor. Este un adevăr necesar de transmis părinților și profesorilor.

E timpul să înțeleagă și cluburile cîteva adevăruri elementare. Ele sînt unitățile cele mai interesate în realizarea unui sistem național pentru pregătirea copiilor și juniorilor și au mari obligații față de tinerele generații de fotbaliști. Devenind puncte de atracție pentru adolescentii dintr-o anumită zonă, sprijinind cu asistență tehnică și echipament sportiv cîteva școli și echipe de categorii inferioare devenite un soi de sateliți, depistînd talente autentice și lansînd tinere vedete, numai astfel și-ar îndeplini cluburile datoria față de fotbal și față de ele.

— Schițați, vă rugăm, cîteva acțiuni de început.

— Mă voi limita doar la o parte dintre acțiunile pe care le cred posibile, chiar începînd din al treilea trimestru al anului 1968. Înființarea și menținerea unei echipe de fotbal în fiecare școală; organizarea unor campionate școlare; organizarea pe timpul vacanțelor de primăvară și vară a unor cupe sau campionate locale de cartier; organizarea de echipe (copii și juniori) la cluburile sau secțiile de fotbal divizionare (A, B, C), în cadrul școlilor sportive etc; organizarea unor tabere zonale și naționale pentru copii și juniori; organizarea și urmărirea unor experimente; reglementarea utilizării terenurilor de joc; măsuri stimulative; larga popularizare prin presă și radioteleviziune a fotbalului, cu frumusețile sale, cu competițiile respective, cu experiențele proprii sau ale altora.

— Vă rog nu omiteți, abordînd propaganda, că despre situația fotbalului nostru se vorbește și se scrie enorm. Poate că tocmai de aceea, pledez pentru o racordare rapidă a vieții noastre fotbalistice la acest spirit animator, joncțiune posibilă dacă în locul unor funcționari plafonați vom mobiliza în jurul acestui sport un mănunchi de oameni pricepuți și pasionați. În această idee stă germenele reușitelor noastre ulterioare.

— Sînteți optimist în această direcție?

— Da. Categoric. Nu am nici o îndoială că și în fotbalul nostru va triumfa acea sumă de adevăruri, singura pîrghie capabilă să ridice sportul cel mai iubit la cotele de glorie atinse de alte ramuri ale sportului românesc. Sînt, de asemenea, convins că fotbalul nostru va ajunge o forță competitivă în arena internațională. Pentru realizarea acestui reviriment trebuie cîțiva ani. Gîndindu mă la carențele prezentului, nu cred în posibilitatea unui salt imediat. Fotbalul de bună calitate are un proces de gestație care poate fi în mare măsură influențat, scurtat, dar nu suprimat! Accelerarea acestui proces depinde de calitatea muncii tuturor celor ce ocupă, un loc sau altul, în lumea fotbalului.

Interviu realizat de **Romulus BALABAN**

— Cum s-ar putea ieși din acest cerc vicios?

— În sensul cel mai general, prin angajarea tuturor factorilor și instituțiilor responsabile cu instrucția și educația tineretului, prin voința lor comună de a include organic fotbalul în activitatea acestuia. Dintre ele, școala mai ales.

În ultimii ani, simțindu-se nevoia de a face totuși ceva, pentru pregătirea organizată a viitoarelor generații de fotbaliști, s-a acționat unilateral, optîndu-se pentru formula centrelor de copii și juniori, unități aparținînd Federației. Dar formula centrului de copii și juniori nu mi se pare viabilă, cuprinzătoare și eficace. Ar fi mai bine ca eforturile organizatorice, materiale și de îndrumare tehnică să îmbrace altă modalitate, capabilă să cuprindă nu cîteva sute de tineri, ci detașamente incomparabil mai largi. Centrele actuale sînt structuri artificioase, o dovedesc randamentul și evoluția lor precară, o subliniază relațiile de neintegrare dintre ele și cluburi. Federația de fotbal trebuie să facă eforturi materiale și tehnico-organizatorice nu pentru a realiza forme aparte, alăturate, dar separate de matricea clubului, ci în intenția de a sprijini și stimula interesul marilor noastre unități fotbalistice pentru soluții proprii, integrate organic în viața acestora.

— Ați exprimat una dintre fațetele relațiilor existente de multă vreme între federație și unitățile productive propriu-zise (cluburi, asociații etc.). Sesizați cumva un exces de tutelă, sau ceva similar?

— În sensul cel mai general, prin angajarea tuturor factorilor și instituțiilor responsabile cu instrucția și educația tineretului, prin voința lor comună de a include organic fotbalul în activitatea acestuia. Dintre ele, școala mai ales.

În ultimii ani, simțindu-se nevoia de a face totuși ceva, pentru pregătirea organizată a viitoarelor generații de fotbaliști, s-a acționat unilateral, optîndu-se pentru formula centrelor de copii și juniori, unități aparținînd Federației. Dar formula centrului de copii și juniori nu mi se pare viabilă, cuprinzătoare și eficace. Ar fi mai bine ca eforturile organizatorice, materiale și de îndrumare tehnică să îmbrace altă modalitate, capabilă să cuprindă nu cîteva sute de tineri, ci detașamente incomparabil mai largi. Centrele actuale sînt structuri artificioase, o dovedesc randamentul și evoluția lor precară, o subliniază relațiile de neintegrare dintre ele și cluburi. Federația de fotbal trebuie să facă eforturi materiale și tehnico-organizatorice nu pentru a realiza forme aparte, alăturate, dar separate de matricea clubului, ci în intenția de a sprijini și stimula interesul marilor noastre unități fotbalistice pentru soluții proprii, integrate organic în viața acestora.

— Ați exprimat una dintre fațetele relațiilor existente de multă vreme între federație și unitățile productive propriu-zise (cluburi, asociații etc.). Sesizați cumva un exces de tutelă, sau ceva similar?

— Voi enumera cîteva acțiuni componente ale acestei politici asupra eficacității și oportunității cărora există, cred, un consens general:

1) Stabilirea cu precizie a rolului și atribuțiilor fiecărei verigi (club, asociație, școală, comisie orășenească, regională, federație) față de procesul pregătirii copiilor și juniorilor.

2) Asigurarea unei baze materiale puternice și stabile pentru pregătirea copiilor și juniorilor. Fotbalul nostru are o bază materială deficitară, aspect ce nu se poate imediat remedia. Terenuri puține. Competițiile de masă dilatate (fără urmări favorabile asupra sectorului de performanță) adîncesc la rîndul lor criza de terenuri. Formula acestora s-ar cuveni revizuită și comprimată. Din primăvară, în fiecare oraș din țară, ar trebui amenajat cîte un teren și dat exclusiv în folosința școlilor (federația s-ar cuveni să conducă această acțiune, în legătură cu organele regionale sau orășenești și să finanțeze o parte din realizarea ei).

3) Un sistem eficace pentru stimularea materială, dar mai ales morală, a tuturor celor ce-ar trebui să constituie în fond unitățile de lucru pen-

— Vorbeați de atribuții precise în dreptul fiecărei verigi. Cum considerați școala și clubul în acest sens?

— Școala ar putea avea un rol foarte serios în ofensiva pentru îmbunătățirea fotbalului, dacă acest sport ar deveni parte reglementată în preocupările elevilor. Are efecte complexe și extrem de favorabile asupra dezvoltării fizice și morale, merită să ocupe, deci, un prim plan în preocupările sportive ale elevilor. Este un adevăr necesar de transmis părinților și profesorilor.

E timpul să înțeleagă și cluburile cîteva adevăruri elementare. Ele sînt unitățile cele mai interesate în realizarea unui sistem național pentru pregătirea copiilor și juniorilor și au mari obligații față de tinerele generații de fotbaliști. Devenind puncte de atracție pentru adolescentii dintr-o anumită zonă, sprijinind cu asistență tehnică și echipament sportiv cîteva școli și echipe de categorii inferioare devenite un soi de sateliți, depistînd talente autentice și lansînd tinere vedete, numai astfel și-ar îndeplini cluburile datoria față de fotbal și față de ele.

— Schițați, vă rugăm, cîteva acțiuni de început.

— Mă voi limita doar la o parte dintre acțiunile pe care le cred posibile, chiar începînd din al treilea trimestru al anului 1968. Înființarea și menținerea unei echipe de fotbal în fiecare școală; organizarea unor campionate școlare; organizarea pe timpul vacanțelor de primăvară și vară a unor cupe sau campionate locale de cartier; organizarea de echipe (copii și juniori) la cluburile sau secțiile de fotbal divizionare (A, B, C), în cadrul școlilor sportive etc; organizarea unor tabere zonale și naționale pentru copii și juniori; organizarea și urmărirea unor experimente; reglementarea utilizării terenurilor de joc; măsuri stimulative; larga popularizare prin presă și radioteleviziune a fotbalului, cu frumusețile sale, cu competițiile respective, cu experiențele proprii sau ale altora.

— Vă rog nu omiteți, abordînd propaganda, că despre situația fotbalului nostru se vorbește și se scrie enorm. Poate că tocmai de aceea, pledez pentru o racordare rapidă a vieții noastre fotbalistice la acest spirit animator, joncțiune posibilă dacă în locul unor funcționari plafonați vom mobiliza în jurul acestui sport un mănunchi de oameni pricepuți și pasionați. În această idee stă germenele reușitelor noastre ulterioare.

— Sînteți optimist în această direcție?

— Da. Categoric. Nu am nici o îndoială că și în fotbalul nostru va triumfa acea sumă de adevăruri, singura pîrghie capabilă să ridice sportul cel mai iubit la cotele de glorie atinse de alte ramuri ale sportului românesc. Sînt, de asemenea, convins că fotbalul nostru va ajunge o forță competitivă în arena internațională. Pentru realizarea acestui reviriment trebuie cîțiva ani. Gîndindu mă la carențele prezentului, nu cred în posibilitatea unui salt imediat. Fotbalul de bună calitate are un proces de gestație care poate fi în mare măsură influențat, scurtat, dar nu suprimat! Accelerarea acestui proces depinde de calitatea muncii tuturor celor ce ocupă, un loc sau altul, în lumea fotbalului.

Interviu realizat de **Romulus BALABAN**

ÎN CEL DE AL DOILEA MECI ÎN BRAZILIA, 2—1 PENTRU GAZDE

RIO DE JANEIRO 17 (Agerpres). — În continuarea turneului pe care-l întreprinde în Brazilia, selecționata divizionară română de fotbal a jucat la Maringa (provincia Parana) cu echipa locală Gremio. După ce la pauză scorul era favorabil oaspeților cu 1—0 prin golul marcat de Sasu, în minutul 23, în final victoria a revenit gazdelor cu scorul de 2—1.

ETAPELE RETURULUI

După cum s-a mai anunțat, Federația română de fotbal a stabilit ca prima etapă a returului campionatului diviziei A să se dispute în ziua de 19 martie. Celelalte etape vor avea loc la datele de 17, 24 și 31 martie, 7, 14 și 21 aprilie, 8, 12, 19 și 26 mai, 2 și 13 iunie. Returul campionatelor diviziilor B și C vor începe la 10 martie, iar ultima etapă va avea loc pe 2 iunie.

În „Cupa României" programul este următorul: 3 martie — șaisprezecimile, 3 aprilie — optimile, 17 aprilie — sferturile de finale, 29 mai — semifinalele și 16 iunie — finala.

Serialul nostru

În timpul preparativelor de plecare, doi specialiști din Milano se apropiară de Fausto și-l examinară cu atenție. Apoi făcură cîteva aprecieri pe care le auzi și Cavanna. Pipăind cu cîrja, acesta se apropie de un bătrîn antrenor din Torino și-i spuse: „Știți de ce erau dezamăgiți domnii aceia? Ziceau că Fausto e prea slab. Nu se pricep. Ei nici nu-și închipuie ce mare campion, ce exemplar splendid de atlet ascunde acest fizic firav. Eu sînt orb, dar ei sînt cei care nu văd".

Dramatica biografie a lui Fausto Coppi

„IL CAMPIONISSIMO" (II)

Cu un aer distrat, Eduardo Pavesi, fostul campion al Italiei, apoi antrenor la clubul Bianchi, începu să-i dea și el tîrcoale lui Fausto. Cînd Cavanna îl întrebă ce părere are despre tînărul ciclist, Pavesi îi răspunse rîzînd: „E slab de poți să cînți la chitară pe mușchii lui. Pe semne că băiatul ăsta a mîncat numai «polenta» (mămăligă) cînd a fost mic".

„Nu uita ce-ți spun, signor Pavesi — îi replică orbul — mămăligarul acesta din Castellania va ajunge să mănînce și el cîndva cozonac".

„S-ar putea să ai dreptate — mai spuse Pavesi. Cînd i-am dat mîna, parcă mi-a strîns-o într-un clește. Are nerv. Și ochii săi albaștri vorbesc cu atîta sinceritate. Îl iau la mine și-l pun la îngrășat".

„Numai asta să nu faci", spuse Cavanna.

Coppi se angajă și semnă contractul, chiar pe masa unde oficialii își desfășuraseră foile cu numele concurenților. Cînd se dădu plecarea, ciclistul cu numărul 22 țîșni ca din pușcă. Era Coppi. Din public se auziră strigăte ironice: „Opriți-l, e beat!" Pe urcușul de la Moriondo, așa cum se înțelesese cu Cavanna, Fausto atacă și întinse ca un gumilastic plutonul. În vîrf rămăseseră cu el doar furiosul Del Cancia și Bartali, marele și curajosul Gino, care cu un an în urmă cîștigase Turul Franței. Fausto se făcea că nu-i vede. El voia să fie singur și se duse ca o săgeată pe coborîre, dar, vai, la cîțiva kilometri de sosire îi sări lanțul și...se clasă doar al treilea. Cu Gino avea să se mai întîlnească. Și încă de cîteva ori.

Un an, Coppi se gîndi numai la Turul Italiei. 365 de zile a trăit numai pentru această cursă. Iată și regimul său cotidian: ora 5 — deșteptarea, un pahar cu zeamă de portocale fără zahăr; ora 6 — prima gustare; ora 7,30 — rulaj pînă la Tortona sau Novi Ligure; ora 9 — întoarcere la Castellania; ora 9.30 — baie cu apă călduță sărată, cu un adaos de amidon și un litru de oțet după antrenamentele de peste 200 km; ora 12 — prînz, supă, pește alb, salată, friptură slabă de vită, ouă, fructe coapte; ora 14 — repaos la pat; ora 16 — ceai cu biscuiți; ora 17 — rulaj 60 de kilometri; ora 19 — masa de seară, supă cu verdețuri, o jumătate de pui cu salată fără oțet, fructe coapte; ora 22 — culcarea.

Fausto Coppi luă startul în Turul Italiei (ediția 1940) cu echipa Legnano care cuprindea pe Bartali, Favalli, Magni, Ricci. În ierarhia echipei, Coppi era al 5-lea om. Așa hotărîse Pavesi. Numai în cazul că Bartali și ceilalți ar fi abandonat, sau accidente neprevăzute i-ar fi distanțat mult în clasament, Fausto s-ar fi putut gîndi la „maglia rosa". Altfel, rămînea un simplu gregarios.

...Cursa se îndrepta spre Grossetto. În pluton hărțuieli, încercări de evadare și mai tîrziu tentative reușite. Bartali nu ripostă la nici un atac, poate nu se simțea bine în ziua aceea sau credea că nu e nimic serios. Coppi, mai mult în joacă, porni în căutarea fugarilor împreună cu elvețianul Diggelman. Îi ajunse, căzu la un viraj și le pierdu iarăși urma, dar sosi aproape de ei și urcă multe locuri în clasament.

Bartali nu mergea. Bătut în piscurile Alpilor, pierduse orice șansă. Antrenorul Pavesi nu se încredea nici în eventuala ascensiune a lui Favalli și atunci hotărî să facă din Coppi liderul echipei sale. Fausto cuceri tricoul roz în bătălia de la Abetone, îl apără cu ardoare în Dolomiți și-l aduse la Milano unde l dărui lui Cavanna. Bătrînul era copleșit de fericire. Începea marea rivalitate sportivă Bartali—Coppi, un duel pe două roți care va ține peste 10 ani, propulsînd sportul cu pedale spre culmi neatinse încă. An-

gajat de Bartali în echipa sa, tînărul Coppi își permisese să l învingă. De aceea cel ce avea să devină „il campionissimo" își făcuse un adversar implacabil. Surîsurile, felicitările de rigoare nu vor schimba nimic. Gino va lupta mereu de aici înainte să nu se lase întrecut de noul venit. Coppi, încrezător în forțele sale, a dovedit că nu-i este frică de Bartali. L-a înfruntat din nou și a cîștigat în 1941 titlul de campion al țării.

În 1942 Coppi își făcea debutul pe velodrom, arătînd calități excepționale. În campionatele Italiei îl învinse la urmărire pe Tony Bevilaqua și începu în secret un antrenament special cu intenția de a doborî recordul orei (45,840 km) al francezului Maurice Archambaud. Timp de cîteva luni Coppi s-a antrenat zilnic la Vigorelli, asistat numai de logodnica sa Bruna, care-l cronometra cu un ceas obișnuit de mînă, fiind atentă mai ales ca Fausto să facă „il giro di quarantotto" (un tur de pistă în 48"). La 17 septembrie, Coppi coborî pe pista de la Vigorelli și luă startul pe o bicicletă construită de mecanicii velodromului milanez. Cîțiva oficiali și prieteni au fost singurii martori oculari ai performanței.

„Seara, povestea Bruna, l am văzut la fereastra acceleratului Milano Genova. A coborît, s a apropiat repede de mine și m-a îmbrățișat fără să spună un singur cuvînt. După cîteva clipe glasul său blînd sparse tăcerea și spuse doar atît: l-am bătut. Nu mă simțeam atît de bine în brațele lui că întîiul minut speriată: ce, pe cine ai bătut? Recordul, zise el, dar pronunță cuvintele încet, cu timiditate, ca și cum n ar fi vrut să tulbure farmecul acelei clipe. Mai tîrziu mi-a explicat cum a stabilit un nou record mondial. Și eu eram așa de fericită că mă prefăceam că-l ascult deși din tot ce mi povestea înțelegeam doar că el întrecuse cu 35 de metri un record al ciclistului francez Maurice Archambaud".

Ilie GOGA

(Va urma)